

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Iunie (Cireșar)

nr. 6 (54) / 2021

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Noi suntem Lumina

Citiți în pagina 1

Ocrotitorul meu, atât de aproape

Citiți în pagina 5

Înălțarea Domnului

Citiți în pagina 15

E bine să vorbești despre alții atunci când te spovedești?

Citiți în pagina 9

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Noi suntem Lumina

Ascultam pe un post de radio, zilele trecute, un fragment din imnul orașului nostru și încercam să fac legătura între ceea ce a fost „o mândră cetate” și ceea ce este acum; între ceea ce am fost cândva noi oamenii și ceea ce am ajuns. Ceea ce a fost o mândră cetate - aflăm din

cărțile de istorie, ceea ce am fost noi oamenii - aflăm de la bunicii noștri, ceea ce suntem astăzi - dau mărturie faptele și obiceiurile noastre. Frumoasa noastră așezare elogiată în nenumărate opere literare a ajuns să fie unul dintre cele mai aglomerate orașe din România. Odată cu primele ore ale dimineții, din blocurile înalte și posomorâte (sau pestrițe, după caz), un puhoi de oameni se revarsă pe străzile ce par tot mai neîncăpătoare. Cu gândurile, cu viața și preocupările lui, fiecare își croiește drum printre ceilalți. Într-un spațiu al betoanelor, înghesuit și trist, al coloanelor interminabile de mașini și al nervilor întinși, am fi tentați să credem că locul acesta a fost uitat de Dumnezeu. Dar, spre bucuria mea, mulți dintre noi, tocmai aici, în tumultul acestei lumi moderne, au găsit o oază de liniște, și-au regăsit sufletul și chiar L-au descoperit pe Dumnezeu, venind regulat la sfânta Biserică și ascultând cu luare aminte învățăturile ei. Am ținut să fac această scurtă introducere, tocmai pentru a ne aduce aminte că ceea ce ne-au lăsat moștenire străbunii noștri (stilul de viață, tradiții, obiceiuri și credință) este cu mult diferit, față de ceea ce am devenit din toate punctele de vedere.

Astupându-ne urechile la zgomotul acestei lumi, alegând duminică de duminică drumul spre biserică și nu spre supermarket, observăm că încetul cu încetul, cuvântul lui Dumnezeu rămâne în noi, găsind teren fertil. Rămâne în noi aducând roadă, rămâne în noi încolțind, crescând, înflorind și rodind. Cu trecerea timpului, înțelegem că esența Evangheliei este răscumpărarea (sufletului), iar esența răscumpărării este jertfa substitutivă a lui Hristos. Adică, Domnul Hristos schimbă crucea noastră de zi cu zi în bucurie a Învierii. Astfel, Domnul Hristos care cunoaște crucea noastră și știe neputințele noastre nu dorește ca noi să suferim, ci ne cheamă să ne apropiem mai mult de El, să ne dăruiască din lumina Lui, să simțim ajutorul Lui și astfel, să transforme singurătatea și suferința noastră în bucuria întâlnirii cu El, Cel răstignit și înviat. Degeaba ne îmbulzim, grăbindu-ne să luăm lumina în

mâini (în noaptea Sfintei Învieri), să o ducem acasă, pentru că oricum se va stinge la un moment dat și mai degrabă să alegem să o primim în suflet, unde cu un pic de osteneală nu se va stinge niciodată.

Pentru a putea primi Lumina și a o păstra veșnic în sufletele noastre, cred că ar trebui să oferim Domnului Hristos, după cum făceau bunicii noștri, prima oră din fiecare dimineață (când mintea încă nu este ocupată cu lucruri lumești). O porție zilnică de rugăciune este cu adevărat tot ce avem nevoie, fără să ne îngrijorăm pentru grija zilei ce va urma. Uneori, faptele noastre sunt atât de păgânești, încât nu ne-ar recunoaște nimeni că suntem creștini fără o etichetă la gât. Această afirmație este întărită și de faptul că, deși abia au trecut câteva zile de când strigam cu bucurie „Hristos a înviat!”, puțini sunt cei care mai răspund salutului creștinesc, dar și mai puțini sunt cei în care mai dăinuie încă Lumina tainică, cea care ne luminează în întunericul păcatelor. Când Dumnezeu preia conducerea, am observat că nu trimite jandarmeria să ne întâmpine, ci în linia întâi îi vedem pe cei care se străduiesc să transmită și celor care din diferite motive au uitat de Domnul Hristos, o rază din Lumina Învierii, pentru că, după cum însuși Mântuitorul afirma: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12). Astfel, cei care se împărtășesc din trupul și sângele Domnului, care primesc tainic Lumina vieții, o vor putea distribui și către cei care încă nu au ajuns la cunoștința Adevărului.

Noul Testament este cartea cu care vrem să trăim și cartea cu care vrem să murim. Auzite în întregime, Evangheliile povestesc despre Domnul Hristos ca împărat, domn, arhiereu și învățător. Preocupați cu grijile lumești, considerând Biserica și învățăturile ei ca ceva facultativ (ca să nu spun demodat), majoritatea creștinilor amână cât de mult pot problema morții și a vieții de după moarte, dar - la un moment dat - această întrebare îi va privi direct, fără ocolire. Să nu ne temem că viața va avea sfârșit, ci că nu va avea un început real sau că nu vom ajunge să realizăm ce este viața adevărată. Citim Sfintele Scripturi nu doar ca să aflăm ce s-a întâmplat (din punct de vedere istoric), ci mai ales pentru a ști cum au trăit bunicii noștri, cum trebuie noi să trăim, pentru a primi și a păstra lumina care ne luminează în întuneric.

Sfânta Scriptură vrea să ne asigurăm că nimănui din jurul nostru nu îi e foame, că toți semenii noștri pot supraviețui și chiar zâmbi la finalul zilei. Când am dăruit ultima dată un covrig? Când ne-am pus cu adevărat speranța în Domnul Hristos mai mult decât în oameni, indiferent de poziția lor socială? Când am dăruit o rază de lumină celui care nu vedea capătul tunelului?

Ca să răspundem afirmativ acestor întrebări cred că ar trebui să privim cu

credință către Biserică și către învățăturile ei. De multe ori, poate că ați observat oameni care au o privire curată, care vă zâmbesc sincer la fiecare întâlnire și care se bucură tainic atunci când vă strâng mâna sau când vă îmbrățișează. Oare acești oameni de unde au puterea de a dăruii și celorlalți din bucuria lor? Oare nu putem afirma că ne simțim bine în preajma lor? Da, cu siguranță; pentru că ei au ceea ce cu toții căutăm, dar puțini reușim să și aflăm - Lumina cea adevărată.

În Biserică, timpul curge diferit. În Biserică, timpul poartă ceva din veșnicie. Păcatul ne fărâmițează și - din această cauză - există o fragmentare între noi și aproapele nostru, care ne împiedică să simțim bucuria (Nicole M. Rocas – „Timpul și deznădejdea”, Ed. Doxologia).

Avem nevoie de Biserică, pentru că este lucrarea lui Dumnezeu în lume (Maica Siluana Vlad – „Cunoaște-L pe Domnul cel Viu, pe viu”, Ed. Doxologia).

Părintele Iulian spunea adeseori ca fiecare nouă zi este ca o foaie albă și că oricât de întunecat ne este trecutul, viitorul este imaculat. Foarte frumos! Eu aş continua ideea spunând că fiecare răsărit de soare este o invitație pentru noi să ne ridicăm și să luminăm ziua cuiva. Copiii trebuie să învețe de mici frumusețea generozității. Cred că trebuie învățați să dăruiască, pentru a putea gusta bucuria de a da. Când spun a dăruii, nu mă refer strict la ceva material, ci poate la un zâmbet, o vorbă bună sau chiar o îmbrățișare - toate acestea fiind menite să aducă o rază de lumină celor ce au nevoie de ea - pentru că Lumina este în noi. Viața m-a învățat că un simplu gest poate ajunge la o rană pe care numai dragostea o poate vindeca. Oamenii care se iubesc se simt ca fiind generoși și amabili, radiind încredere și bucurie, prin smerenie și iertare.

Am încercat și încerc în continuare să-mi astup urechile la zgomotul lumii acesteia ca să scriu ceva ce merită a fi citit și să fac ceva ce merită a fi scris. Spunea cineva că lumea este ca o gară. Principalul este să nu greșim trenul în care ne suim. Ne întrebăm adeseori cum de unii oameni sunt deosebiți în raport cu lumea care ne înconjoară și ne gândim cum au reușit ei să se detașeze de „grupul de alergători”.

Poate că ar trebui să ne întrebăm care este relația lor cu Dumnezeu. Dacă o dragoste (care ar trebui să fie fără sfârșit) se stinge, înseamnă că nu a existat niciodată. Durerea este că mulți apelează la Biserică doar atunci când vacarmul acestei lumi îi copleșește sau când nu mai găsesc o cale de scăpare. Dar mai grav este că unii ajung în biserică fără să știe de ce. „Spitalul pentru suflete” nu este un showroom de automobile - un loc în care să ne expunem pentru ca alții să ne poată admira vestimentația, telefonul mobil sau prosperitatea. Este mai degrabă un „centru de service”, unde vehiculele ajung pentru întreținere, iar în cazuri deosebite și pentru reparații.

Un om bogat (Dumnezeu) face un ospăț mare și nu înțelege de ce prietenii refuză invitația, de parcă ar fi fost înțeleși între ei. Așa că îi cheamă pe toți cerșetorii și infirmii, pe cei pe care nimeni nu îi mai chemase la așa o cină importantă. Este inacceptabil să avem atât de mult timp de pregătire și să fim tot nepregătiți. Domnul Hristos a spus tot ce era de spus (prin Sfânta Evanghelie), acum așteaptă răspunsul nostru. Pentru a purta în suflet Lumina, trebuie să fim alături de Domnul Hristos și implicit să fim parte din Biserica Sa.

Deci, de ce ar vrea cineva să meargă la biserică? Creștinii ortodocși merg la biserică pentru a intra în legătură directă cu Dumnezeu - nu pentru că nu ar fi de găsit altundeva în creație, ci pentru că Domnul Hristos poate fi cunoscut cel mai mult în cultul pe care l-a rânduit și, într-un mod unic, în Sfânta Euharistie.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune atât de frumos: Cum vom lupta împotriva întunericii? Atunci când vom fi lumină. Cum vom înfrunta duhurile răutății? Făcându-ne buni, fiindcă răutatea reprezintă partea opusă a binelui și lumina alungă întunericii. Dacă noi înșine suntem întuneric, vom cădea fără scăpare în mâinile vrăjmașului. Cum să fim deasupra lui? Să ne facem, prin voia noastră, ceea ce el este din fire, adică duh, fără trup și sânge. Numai așa îl vom răpune. Sigur, era firesc ca demonii să fi fost izgoniți din cei mulți, dar să nu crezi, spune, că semenii noștri ne războiesc, ci demonii, care lucrează în ei și pe ei trebuie să-i înfruntăm și să-i biruim (Sf. Ioan Gură de Aur – „Diavolul și magia”, Ed. Agaton).

Deși aș putea susține prin multe exemple și citate existența Luminii în toți cei care-L caută pe Domnul, închei aceste câteva rânduri cu convingerea că în fiecare om există o lumină, mai pală sau mai arzătoare. Și iarăși sunt convins că, pentru fiecare dintre noi trebuie să vină momentul când să ne vedem așa cum suntem, să-L căutăm cu luare aminte pe Domnul Hristos și să răsturnăm oborocul care acoperă lumina din noi.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5,14-16).

Ocrotitorul meu, atât de aproape

Cu ocazia intrării în luna iunie, m-aș bucura să vă împărtășesc, în câteva rânduri, povestea numelui pe care-l port și să vă povestesc despre prima întâlnire cu Sfântul meu ocrotitor.

Am cunoscut oameni care nu erau mulțumiți de numele pe care l-au primit la Taina Sfântului Botez, dar eu sunt foarte bucuroasă de cel pe care l-am primit și cred că se potrivește cu personalitatea mea. Dar...de ce mă numesc așa? În primul rând, fratelui meu mai mare îi plăcea acest nume, deoarece avea la grădiniță o colegă - Ioana - și își dorea ca eu să mă numesc la fel. În al doilea rând, pe tatăl meu îl chema Ioan și cum fratele meu purta numele mamei, eu ar fi urmat să port numele tatălui. Dar nu în ultimul rând, m-am născut în ziua de prăznuire a Sfântului Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, pe 2 iunie (nu pe 9 iunie, după cum ar fi trebuit, conform „calculului”). Deci...indiferent de celelalte motive, am putea spune că acest Mare Sfânt m-a ales dinainte.

Cred că vă veți mira foarte tare când veți afla că, deși locuiesc într-un orașel din județul Suceava, am ajuns pentru prima dată la Sfintele moaște ale Sfântului meu ocrotitor abia la vârsta de 23 de ani fără două zile. De multe ori m-am întrebat de ce Sfântul se numește „de la Suceava”, dar nu am căutat răspunsuri, nu am știut că el „locuiește” chiar în centrul orașului cu același nume. Ba, am mai și trecut de câteva ori prin acea zonă! S-ar putea spune că a fost mereu „chiar sub nasul meu”. Când am conștientizat că era atât de aproape în tot acest timp, am căutat pe internet adresa exactă a Mănăstirii Sf. Ioan cel Nou și mi-am propus să mă duc să-l vizitez cu prima ocazie. Și așa am făcut.

În data de 31 mai 2018, mă pornisem de la Iași, pentru a sărbători ziua mea de naștere acasă, ca în fiecare an, alături de mama mea și prietena cea mai bună. Pentru că trenul meu ajunsese devreme în Suceava și mai aveam de așteptat până la plecarea primului autobuz spre Siret (orașul în care locuiesc), m-am gândit că ar fi o ocazie minunată să vizitez Mănăstirea Sf. Ioan cel Nou și să-mi cunosc, în sfârșit, Ocrotitorul.

Totul a fost foarte intens, țin minte că-mi era tare rușine, mă simțeam foarte

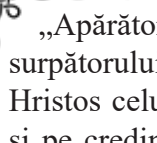

prost față de Sfântul Ioan că am „întârziat” atât de mult. Mergeam așa sfoasă spre Mănăstire, apoi spre Sfintele moaște și în minte îmi treceau tot felul de gânduri: că nu sunt vrednică să fiu acolo, că nu am cum să-i mulțumesc pentru că a fost mereu atât de aproape de mine, iar eu am fost atât de departe de el etc.... Mă gândeam atunci și mă gândesc și acum la faptul că m-a ajutat în fiecare zi, încă de la botez sau dinainte - din momentul în care „m-a ales”. Iar eu...de câte ori am fost recunoscătoare?

De atunci, am încercat să mă mai întâlnesc cu prietenul și ocrotitorul meu. Recunosc, sunt extrem de departe de a-i fi prietenă așa cum îmi este el mie, dar mă străduiesc să nu-l uit și să recuperez cumva acel timp în care nu-i cunoșteam viața, nevoițele și adresa. Îl mai vizitez din când în când. Și mă mai rog lui uneori. Și-i mai mulțumesc, atunci când simt că am primit un ajutor nepământesc. Sper ca în timp să mă apropiu de el tot mai mult!

Căutând pe portalul doxologia.ro, am găsit multe articole despre binefacerile Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava: chiar părintele arhimandrit Cleopa a mărturisit că a fost salvat de la moarte prin rugăciuni adresate Sfântului; de asemenea, acesta a vindecat-o pe soția domnitorului Alexandru cel Bun și a salvat Suceava de năvălirea cazacilor. Nu mulți oameni au auzit de el. Unii poate locuiesc chiar în apropiere de Suceava și nu l-au întâlnit încă, la fel cum am pățit și eu. Dar cred că cel mai important este ca, într-un final, să căutăm să ne cunoaștem sfinții, să-i cinstim și să-i prețuim, pentru că ei sunt prietenii noștri cei mai apropiați și adevărați, fiindu-ne mereu alături în bucurii și suferințe!

Să fie oare sfânt care să nu ne asculte, care să nu sară în ajutorul nostru sau care să nu ne iubească?

„Apărătorului și sprijinitorului creștinătății, împotrivorului și surpătorului păgânătății, mucenicului celui de curând arătat, ostașului lui Hristos celui adevărat, care ca un soare Bisericii Răsăritului a strălucit și pe credincioși de veselie i-a umplut, toți acum din suflet cântări de mulțumire și de laudă să-i aducem, și cu dorire să-i cântăm: Bucură-te, Sfinte Ioane, mare mucenice al lui Hristos!”

(Acatistul Sfântului Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava - Condacul I)

*Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași
Ilustrație realizată de Ioana Sanciu*

Părintele Sofronie Saharov de la Essex și pisicile

În frumosul cadru natural al mănăstirii puteai vedea din când în când niște pisici mari venind dintr-o pădure cu copaci uriași, aflată în vecinătate. Îndată ce ne vedeau pe noi, străinii, fugeau ca fulgerul. Păreau foarte sălbatice, deși nu provocau teamă, fiind plăcute la vedere.

Îndată ce-l vedeau pe Părintele, scânceau ca niște copii mici și se duceau lângă el. Le mângâia cu bastonul, iar ele făceau tumbe.

Așezase în diferite părți ale curții mici cutii, le umplea cu lapte, iar pisicile știau și se duceau să-l bea.

Eu, neștiind cum să privesc viața și comportamentul unui Părinte sfânt, mă întrebam prostește: de ce oare un Sfânt trebuie să îngrijească pisicile? Părintele, ca și cum ar fi auzit gândurile mele, s-a întors în mod firesc spre mine și deodată, continuând parcă un dialog viu, mi-a răspuns gândului meu într-un mod foarte frumos:

- Le este foame!...și își urmă drumul.

Mi-a fost rușine pentru inima mea cea împietrită.

De multe ori, Părintele răspundea cu un cuvânt care te zguduia, și atunci refăceai multe lucruri din lăuntru tău, așezându-le la locul potrivit lor.

Sursa: Dumitra Daviti – „Amintiri despre starețul Sofronie de la Essex”

Strofe pentru suflet

Când Duhul Sfânt în om Se odihnește

Când Duhul Sfânt în om Se odihnește,
Căci pe Hristos în suflet L-a primit,
Te uiți la el și-l vezi că strălucește
Ca un luceafăr blând și fericit.

E numai bunătate și lumină,
Pe chipul lui Se vede Dumnezeu!
Pe fruntea-i descrețită și senină
Nu sunt furtuni, doar liniște mereu..

De îl jighești, îi pare rău de tine
Și-ți cere scuze că te-a amărât;
De toți vorbește pururea de bine,
Chiar și de cei ce l-au tratat urât.

La început nu știi cum să-l clasifici
Și te întrebi de nu-i un ipocrit,
Atât de rari sunt oamenii pacifici,
Și-aproape imposibil de găsit..

Un om din asta, bun cu fiecare,
Atent și săritor și generos,
E pentru toți o binecuvântare,
Icoană vie-a Domnului Hristos.

Și totuși societatea nu-l dorește
Așa cum e, amabil și umil;
De multe ori „ciudat” ea îl numește,
Într-adevăr, nepotrivindu-se ca stil.

În lumea asta superficială
Un om ce-L are-n el pe Duhul Sfânt
Nu e o știre chiar senzațională

Ce poate face vâlvă pe pământ..

De fapt, ar trebui ca omenirea
Să-L poarte-n suflute pe Dumnezeu,
Aceasta ne era cândva menirea,
Ca noi în El și El în noi mereu,

Dar răzvrătirea generalizată
Ne-a sărăcit de-al nostru Creator,
De-aceea pe pământ ni Se arată,
Venind din cer, Hristos Mântuitor.

A trebuit ca Dumnezeu să vină
Să-mbrace haina firii omenești
Ca să ne umple iarăși de lumină,
Redându-ne mărirea firești.

Dar, din păcate, lumea năvălită,
Mereu în căutare de plăceri,
Mereu în căutare de ispită,
Nu-L caută pe Domnul nicăieri.

Și-atunci un om cu Duhul Sfânt în sine
E mai de preț ca aurul curat.
De-l ai în preajmă, studiază-l bine,
Căci e model de om adevărat.

Ar trebui ca toată omenirea
Să Îl primească-n ea pe Duhul Sfânt.
El e trimis să ne sfințească firea,
De vom trăi-n credință pe pământ.

Preot Sorin Croitoru

E bine să vorbești despre alții atunci când te spovedești?

Este bine să vorbești doar despre păcatele tale. Acum, sigur că duhovnicul înțelege că lucrurile se petrec într-un context. De aceea, în general, duhovnicului nu-i spunem foarte multe detalii. Îi spunem doar despre ce ne mustră pe noi conștiința, ceea ce vedem noi ca apăsare. Dacă el va socoti că este de folos să întrebe și cum s-a întâmplat, în ce context, ce rol au jucat x sau y, rămâne să decidă el. Atenție, este foarte subțire granița dintre a încerca să conturezi un context și a da vina pe alții. De fapt, este o viclenie a noastră și trebuie să ne-o asumăm, să ne-o recunoaștem ca atare. De exemplu, te spovedești și spui că ai fost mânios. Ți-ai certat nevasta și copiii. Și după aia începi: „Știți, când am ajuns acasă, nevasta nu făcuse mâncare, stătuse la telenovelă, copiii nu-și făcuseră temele. Sigur că m-am enervat!”. Deja tu crezi că ai descris un context dar, în realitate, ți-ai găsit o îndreptățire. Ceea ce ai de văzut la tine este faptul că te-ai mâniat. Acum... „mâniați-vă, dar nu greșiți!”. Putea să fie și o mânie bună, pedagogică, așa cum și Mântuitorul s-a mâniat și cu biciul i-a scos afară din templu pe cei care făceau comerț acolo și au făcut din Casa Tatălui, „peșteră de tâlhari”. Dar asta nu înseamnă că și-a pierdut cumpătul. Nu și-a ieșit din fire în sensul în care ne ieșim noi. Și noi ne putem mânia, mânia este o iuțime, o putere lăsată nouă de Dumnezeu – ca să ne desprindem de păcat și să facem bine, să fim hotărâți în ceea ce facem și, poate, să ne ajute și în relația cu aproapele. Am dat acest exemplu, pentru a înțelege că este mai bine să îți asumi păcatele. Dimpotrivă, părinții zic așa: că atunci când ai ajuns la o măsură duhovnicească desăvârșită, îl acoperi și pe fratele tău. Nu numai că nu prezinți păcatul ca să înțeleagă duhovnicul sau îndrumătorul contextul ci, dimpotrivă, ți-l asumi cu totul ca fiind doar al tău.

Eu am mulți ucenici care vin și cărora eu încerc să le mai întind câte-o cursă și spun: „Dar ce s-a întâmplat?”. Iar ei zic: „Nu, părinte, orice-ar fi, ce-a zis soțul sau ce-a zis soția, nu contează. Eu știu că eu am greșit. Nu mă interesează, el sau ea n-are nicio vină!”. Deci îi văd că-și asumă până la capăt acest lucru și nici vorbă să dea vina pe ceilalți!

Sursa: Pr. Constantin Sturzu, www.doxologia.ro

Gândurile omului arată starea lui duhovnicească

– **P**ărinte, cum se face că doi oameni văd în mod diferit același lucru? Toți ochii văd la fel de curat?

- Pentru ca cineva să vadă curat trebuie să aibă ochii sufletului său foarte sănătoși, căci numai atunci are curăția lăuntrică.

- Părinte, de ce uneori aceeași împrejurare unul o consideră binecuvântare, iar altul nenorocire?

- Fiecare o explică potrivit cu gândul său.

Orice lucru îl poți vedea fie din latura lui bună, fie din latura lui cea rea. (...) Din calitatea gândurilor unui om se vede starea lui duhovnicească. Oamenii judecă lucrurile potrivit cu conținutul pe care îl au înlăuntrul lor. Dacă nu au conținut duhovnicesc, trag concluzii greșite și-l nedreptătesc pe aproapele lor.

De pildă, dacă unul care face milostenii noaptea ca să nu fie văzut de oameni va vedea pe cineva seara târziu pe drum, niciodată nu-și va pune gând rău în minte.

Însă de l-ar vedea pe acela unul ce umblă noaptea spre a păcătui, va spune: „Ce monstru, cine știe pe unde umblă noaptea”, pentru că el însuși are astfel de experiențe. Sau dacă se aude noaptea de la etajul de sus duc-duc, unul care are gânduri bune va spune: „Face metanii”, în timp ce unul care nu are gânduri bune va spune: „Joacă toată noaptea”.

Dacă se aude vreo melodie, unul va spune: „Ce psalmodii frumoase”, în timp ce celălalt va spune: „Ce cântece mai sunt și acestea?”. Vă aduceți aminte cum s-au comportat față de Hristos cei doi tâlhari care au fost răstigniți împreună cu El? Amândoi Îl vedeau pe Hristos sus pe Cruce, vedeau cum se cutremură pământul etc. Dar ce fel de gând și-a pus în minte unul și ce fel celălalt!

Unul, cel de-a stânga, hulea și zicea: „Dacă Tu ești Hristos, mântuiește-Te pe Tine însuși și pe noi” (Luca 23, 39). Iar celălalt, cel de-a dreapta, spunea: „Noi după dreptate primim cele cuvenite, după faptele noastre; Acesta însă n-a făcut niciun rău” (Luca 23, 41). Unul s-a mântuit, iar celălalt s-a osândit.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul—, Cuvinte duhovnicești. Volumul III. Nevoință duhovnicească”, traducere de Ieroschimonah Ștefan Nuțescu, ediția a II-a, Editura Evanghelistos, București, 2011

Calea către Dumnezeu (mărturie)

Oamenii vin în moduri diferite către Dumnezeu, adesea printr-o iluminare bruscă, prin realizarea imposibilității de a trăi ca mai înainte. De luat aminte aici la tâlharul care a fost răstignit pe Cruce împreună cu Iisus!

Tâlharul a trăit toată viața în păcat. A furat și a ucis, însă el, necredincios fiind și murind în păcat, atingându-se de lumina lui Hristos, a crezut și s-a mântuit. Mai există însă și o altă cale către Domnul. Aș putea compara această cale cu cărările din pădure. Sunt multe și apucă în diferite direcții, unele ducând către groapă, altele la loc deschis, iar altele se prefac în drum ce pornește din pădure.

Așa cum apa de izvor este viață pentru întreaga natură, tot astfel cuvântul Domnului este izvor de apă vie pentru sufletele omenești. Dar o astfel de cale este destul de lungă și nu întotdeauna ușoară. Însă este mult mai de preț decât oricare alta și sunt fericit să apuc pe această cale.

Mărturie: Dmitri Travulka, 28 de ani, Ekaterinburg

Sursa: „Cum L-am cunoscut pe Dumnezeu, minunea în viața mea”, Editura de suflet, București, pp. 66-67

Credința pentru copiii de toate vârstele

Minunea Sfântului Ioan Rusu

Anul acesta, la prăznuirea Sfântului Ioan Rusul, preotul de acolo a povesti următoarea minune:

„O femeie din Tesalonic a rămas însărcinată. Ajungând în a cincea lună a început să nu se simtă bine. S-a dus și a făcut un control medical. Atunci medicul i-a spus că are probleme mari și trebuie să întrerupă sarcina.

Dacă nu o va întrerupe, va avea un copil anormal și va fi și ea în pericol.

Vestea a căzut ca trăsnetul pe sărmana mamă. Doctorul i-a spus că până a doua zi trebuie să se hotărască și să vină să facă întrerupere de sarcină deoarece pericolul este destul de mare.

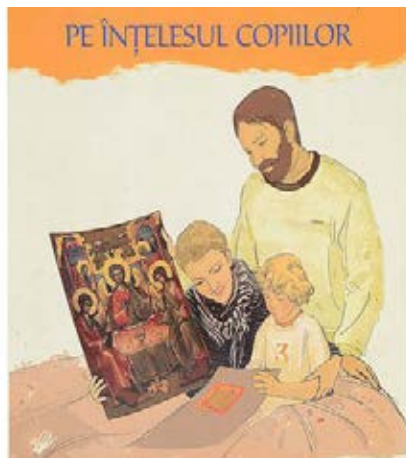
Femeia, fiind foarte credincioasă, i-a răspuns: „Nu am nevoie până mâine să mă hotărâsc, răspunsul vi-l pot da și acum. Voi păstra copilul orice s-ar întâmpla și mă încredințez în mâinile lui Dumnezeu.”

Atunci, doctorul i-a spus că dacă asta este decizia ei, el o respectă. Ajungând acasă, femeia a început să plângă și s-a pus pe rugăciune, zicând: „Doamne, oare nu ai niciun Sfânt pe care să-l trimiți și să mă ajute? Te rog, Doamne, trimite un Sfânt care să mă ajute!”

Rugându-se ea așa mult și cu râvnă, a adormit de mâhnire și de oboseală. În somn, a văzut patru racle cu sfinte moaște. Una dintre ele s-a deschis și din ea a ieșit un tânăr foarte frumos, s-a apropiat și i-a zis: „Nu fi mâhnită, că vei fi bine și vei naște un copil sănătos. Eu sunt Sfântul Ioan Rusul din Evia și te voi ajuta.”, apoi a intrat înapoi în raclă.

Trezindu-se, femeia a mulțumit cu lacrimi bunului Dumnezeu și Sfântului Ioan Rusul. De atunci, sarcina a decurs normal și femeia a născut un copil sănătos, fără probleme.”

Și părintele și-a încheiat povestirea spunând că „acum acea femeie se află aici în

Biserică împreună cu copilul ei ca să-i mulțumească Sfântului pentru ajutorul dat”.

Sursa: Monah Pimen Vlad – „Povestiri duhovnicești”, vol. II, Editura Evanghelistos, 2018, pp. 72-75

Minunea bucății de lemn din Sfânta Cruce

Un prieten al unui paralytic trebuia să facă un drum la Ierusalim. Aflând aceasta, paralyticul l-a rugat așa:

- Dacă mergi acolo, negreșit să-mi iei o bucată din Sfânta Cruce, că am auzit că prin acesta s-au făcut mii și mii de minunate vindecări...

- Sigur prietene, voi căuta să-ți aduc, i-a spus tânărul, după care a plecat la drum.

Numai că, fiind prins cu negustoria și cu alte probleme, a uitat cu totul de prietenul său paralytic. Având drum lung până acasă și având timp să se gândească la una și la alta, tânărul își aduse aminte și de paralytic. Dar ce să mai facă? Ierusalimul era hăt, departe, astfel că se opri undeva pe drum, rupse o bucată de lemn dintr-un gard și pe aceea mai târziu i-a dat-o prietenului său.

Paralyticul văzând bucata de lemn a strâns-o la piept și era nedespărțit de ea. Și, rugându-se fierbinte și cu lacrimi, a început încet-încet să-și revină din boala sa, iar peste o vreme s-a ridicat din patul său spre slava lui Dumnezeu, sănătos făcându-se.

Iar prietenul său nici până în ziua de azi nu i-a spus că aceea nu era bucată din Sfânta Cruce, bucurându-se în taină de cât de mare este puterea credinței în Bunul Dumnezeu.

Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești”, vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava

S-a născut în cetatea Trapezunt, în jurul anului 1300, din părinți creștini greci, iubitori de Dumnezeu, ceea ce l-a făcut să fie râvnitor al împlinirii poruncilor lui Hristos. Ocupația lui de bază era negoțul, călătorind adesea prin cetățile și târgurile de pe malurile Mării Negre.

Acest lucru i-a dat posibilitatea să cunoască multe din frumusețile Ortodoxiei și să dorească și mai mult împlinirea poruncilor lui Hristos. Într-una dintre călătoriile sale spre Cetatea Albă, acest râvnitor al Domnului a avut ca însoțitor pe un neguțător apusean, pe nume Reiz, care era de confesiune catolică. Îscându-se discuții pe tema credinței, Ioan reușea să-i demonstreze neguțătorului catolic erorile fundamentale ale credinței lui, astfel că acesta s-a pornit cu ură împotriva lui Ioan, punându-și în gând să se răzbune pe tânărul Ioan.

Ajunși în Cetatea Albă, negustorul catolic a mers la mai-marele cetății, spunându-i că știe pe cineva care ar dori să se lepede de credința sa și să treacă la religia tătarilor. Această veste l-a bucurat mult pe mai-marele cetății, care a cinstit cu daruri alese pe Reiz, poruncind totodată ca să fie adus cel ce dorea convertirea la religia strămoșilor săi.

Astfel, Ioan ajunge în fața mai-marelui cetății, care îl îmbie cu cuvinte măgulitoare să se lepede de credința cea întru Hristos. Înțelegând ticăloșia lui Reiz, Sfântul Ioan a mărturisit că totul era o minciună pusă la cale de Reiz și că el nu are de gând să se lepede de credința sa, trecând la cea a tătarilor, pe care a arătat-o a fi neputincioasă.

Auzind aceste vorbe, eparhul a considerat că tânărul Ioan este un disprețuitor al credinței tătarești, drept pentru care a poruncit să fie dus la munci groaznice.

Rămânând tare în credință, mucenicul lui Hristos nu înceta să înalțe rugăciuni către Atotțiitorul, ceea ce a înfuriat pe unul dintre chinuitori să scoată sabia și să rezeze capul aceluia mărturisitor al lui Hristos.

Astfel, acest ales al Domnului, și-a dat viața în mâinile lui Hristos, de la care a primit cununa cea neveștejită a slavei sfinților mucenici.

Sursa: www.orthodoxwiki.ro

Înălțarea Domnului

Înălțarea Domnului este prăznuită la 40 de zile după Înviere, în Joia din săptămâna a VI-a, după Paști. Este cunoscută în popor și sub denumirea de Ispas. În această zi, creștinii se salută cu „Hristos S-a înălțat!” și „Adevărat S-a înălțat!”.

Î.P.S. Bartolomeu Anania afirma că noi folosim acest salut fie din neștiință, fie din exces de evlavie, deoarece el nu este atestat de Biserică. Și mărturisește că noi sărbătorim Paștile cu aserțiunea „Hristos a înviat!”, la care ni se răspunde cu confirmarea „Adevărat a înviat!”, pentru că Învierea nu a avut martori, ea a fost receptată cu îndoieli și necredință. În vreme ce Înălțarea Domnului a avut martori, ea a fost o despărțire izvorătoare de lumină, deoarece ucenicii s-au întors în Ierusalim „cu bucurie mare”.

Din acest motiv, în cărțile noastre de slujbă nu există o salutare similară cu aceea de la Sfintele Paști.

Hristos S-a înălțat la cer de pe Muntele Măslinilor, în văzul Apostolilor și a doi îngeri. Îngerii le-au vorbit ucenicilor despre a doua venire a lui Hristos, ca aceștia să nu se lase copleșiți de durerea despărțirii.

Din Sfânta Scriptură aflăm că Mântuitorul Și-a ridicat mâinile, binecuvântându-i pe ucenici, iar pe când îi binecuvânta S-a înălțat la cer (Luca 24, 51), în timp ce un nor L-a făcut nevăzut pentru ochii lor (F.A. 1,9). Adeseori, Dumnezeu le-a vorbit oamenilor din nor, fenomen prin care se manifestă energiile divine, menite să reveleze prezența Divinității, dar să o și ascundă.

Cea mai veche mențiune despre sărbătoarea Înălțării Domnului o găsim la Eusebiu din Cezareea, în lucrarea „Despre sărbătoarea Paștilor”, compusă în anul 332. Din această lucrare reiese că Înălțarea Domnului era sărbătorită în acea vreme odată cu Rusaliile, la 50 de zile de la Învierea lui Hristos.

Spre sfârșitul secolului al IV-lea - începutul secolului V, sărbătoarea Înălțării s-a despărțit de cea a Pogorării Sfântului Duh (Rusaliile), fiind prăznuită în a 40-a zi după Înviere, dată care va rămâne stabilită pentru totdeauna în calendarul bisericesc.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Iunie 2021

- 1 M Sf. Mc. Justin Martirul și Filosoful; Sf. Mc. Hariton, Firm și Valerian
- 2 M † Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava; Sf. Nichifor Mărt., patriarhul Constantinopolului
- 3 J Sf. Mc. Luchilian, Ipatie, Pavel, Dionisie și Claudie; Sf. Mc. Paula
- 4 V † Sf. Mc. Zotic, Atal, Camasie și Filip de la Niculițel; Sf. Mitrofan, patr. Constantinopolului
- 5 S Sf. Mc. Dorotei, episcopul Tirului; Sf. Mc. Apolo și Leonid
- 6 D Cuv. Visarion și Ilarion cel Nou, episcopul Mănăstirii Dalmat

Duminica a VI-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere); Ap. Fapte XVI, 16-34; Ev. Ioan IX, 1-38; glas 5, voscr. 8

- 7 L Sf. Sfințit Mc. Teodot, episcopul Ancirei; Sf. Mc. Zenaida
- 8 M † Sf. Mucenici Nicandru și Marcian; Aducerea moaștelor Sf. M. Mc. Teodor Stratilat
- 9 M Sf. Chiril, arhiepiscopul Alexandriei
- 10 J (†) Înălțarea Domnului
- 11 V Sf. Ap. Bartolomeu și Barnaba; Sf. Ier. Luca, arhiepiscopul CRimeii
- 12 S Cuv. Onufrie cel Mare și Petru Atonitul
- 13 D Sf. Mc. Achilina; Sf. Trifilie, Ep. Lefcosiei din Cipru

Duminica a VII-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic); Ap. Fapte XX, 16-18; 28-36; Ev. Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 10

- 14 L Sf. Prooroc Elisei; Sf. Metodie Mărturisorul, patriarhul Constantinopolului
- 15 M Sf. Prooroc Amos; † Sf. Mc. Isihie; Fericiții Ieronim și Augustin
- 16 M Sf. Tihon, episcopul Amatundei; Sf. Sfințit Mc. Marcu, episcopul Apoloniadei
- 17 J Sf. Mc. Manuil, Savel, Ismail și Felix
- 18 V Sf. Mc. Leontie, Ipatie și Teodul; Cuv. Erasm (*Odovania praznicului Înălțării Domnului*)
- 19 S Sf. Ap. Iuda, ruda Domnului; Cuv. Paisie cel Mare (*Sâmbăta morților - Moșii de vară*)
- 20 D (†) Pogorârea Sf. Duh (Rusaliile sau Cincizecimea)

Duminica a VIII-a după Paști (Toate ale praznicului); Ap. Fapte II, 1-11; Ev. Ioan VII, 37-53; VIII, 12

- 21 L (†) Sf. Treime, Sf. Mc. Iulian din Tars și Afrodise
- 22 M † Sf. Ier. Grigorie Dascălul, mitropolitul Țării Românești; Sf. Sfințit Mc. Eusebiu, episcopul Samosatei (*Începutul Postului Sf. Ap. Petru și Pavel*)
- 23 M Sf. Mc. Agripina; Sf. Sfințit Mc. Aristocle preotul
- 24 J (†) Nașterea Sf. Ioan Botezătorul (Sânzienele); Aducerea moaștelor Sf. Mare Mc. Ioan cel Nou de la Suceava; † Sf. Niceta de Remesiana
- 25 V Sf. Cuv. Mc. Fevronia; Sf. Mc. Orentie și frații săi; Sf. Mc. Livia
- 26 S Sf. Cuv. David din Tesalonic; Sf. Ier. Ioan, episcopul Goției (*Odovania praznicului Pogorârii Duhului Sfânt*)
- 27 D Cuv. Samson, primitorul de străini; Sf. Mc. Anect; Sf. Ioana Mironosița

Duminica I după Rusalii (a Tuturor Sfinților); Ap. Evrei XI, 33-40; XII, 1-2; Ev. Matei X, 32-33; 37-38; XIX, 27-30; glas 8, voscr. 1

- 28 L Aducerea moaștelor Sf. Mc., doctori fără de arginți, Chir și Ioan; Sf. Mc. Papias
- 29 M (†) Sf. Ap. Petru și Pavel
- 30 M † Soborul Sfinților 12 Apostoli; † Sf. Ier. Ghelasie de la Râmeț

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Noi suntem Lumina	1
Ocrotitorul meu, atât de aproape	5
Părintele Sofronie Saharov de la Essex și pisicile.....	6
Strofe pentru suflet	8
E bine să vorbești despre alții atunci când te spovedești?	9
Gândurile omului arată starea lui duhovnicească	10
Calea către Dumnezeu (mărturii)	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava.....	14
Înălțarea Domnului	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424